

Relevantne odredbe-komentari

Član 3. stav 3.

Mišljenja smo da predmet regulisanja ovog zakona nije poveravanje vršenja javnih ovlašćenja operatorima s obzirom da je navedena oblast već regulisana Zakonom o planiranju i izgradnji i Uredbom o lokacijskim uslovima. Naime, u članu 2. pojmovnika Zakona o planiranju i izgradnji imaoci javnih ovlašćenja su već predviđeni i regulisani: “ 2) **imaoci javnih ovlašćenja** su državni organi, organi autonomne pokrajine i lokalne samouprave, posebne organizacije i druga lica koja vrše javna ovlašćenja u skladu sa zakonom, odnosno druga **pravna lica koja pružaju usluge od javnog značaja većem broju korisnika (distribucija gasa, optička mreža i sl.)**“

U Uredbi o lokacijskim uslovima propisano je da :

„Član 28.

Za građenje objekata linijske i komunalne infrastrukture, pribavljaju se uslovi za projektovanje i priključenje, ukrštanje i paralelno vođenje od svih imalaca javnih ovlašćenja koji su upravljači vodova na trasi predmetnog objekta, kao i od drugih upravljača vodova na trasi predmetnog objekta koji su upisani u katastar vodova.

Član 36

Status imaoca javnih ovlašćenja, nadležnog za izdavanje uslova za projektovanje i priključenje po konkretnom zahtevu za izdavanje lokacijskih uslova, nadležni organ utvrđuje na osnovu:

1) zakona kojim su imaocu javnih ovlašćenja povereni ti poslovi;

2) odluke jedinice lokalne samouprave, odnosno grada ili autonomne pokrajine, kojim se tom pravnom licu, organu ili organizaciji poveravaju poslovi u oblasti izdavanja uslova za projektovanje i priključenje, paralelno vođenje i ukrštanje za potrebe izdavanja lokacijskih uslova u postupku objedinjene procedure.“

Shodno navedenim odredbama operatori koji su kartirali mrežu na području na kojem je imaju mogu se obratiti nadležnim organima kako bi im na osnovu te činjenice utvrdili status imaoca javnih ovlašćenja s obzirom da su isti upravljači vodova.

Kako je predmetna materija već regulisana na opisan način predlažemo brisanje stava 3. člana 3. kojimse ovim zakonom označavaju operatori kao imaoci javnih ovlašćenja.

Član 4 stav 4.

U navedenom stavu predviđeno je da zakupci zemljišta ili nosioci drugih stvarnih ili obligacionih prava a da nisu pravo svojine dužna su pregovarati sa operatorima o uslovima pristupa uključujući i iznos naknade za pristup. Potrebno je preformulisati navedeni stav u skladu sa našim pozitivnim pravom koje reguliše ovu oblast s **obzirom da se navedene aktivnosti mogu sprovoditi ukoliko postoji ovlašćenje izdato od strane vlasnika.**

Član 5. stav 1.

Pre nego što uložimo komentar na navedeni član zamolili bismo za obrazloženje zašto je u članu 5. stav 1. iza teksta operator mreže dodat tekst u **javnom vlasništvu**. Navedeni tekst nije postojao u inicijalnoj verziji Nacrta zakona već je naknadno dodat bez obrazloženja. Napominjemo, da je Telekom Srbija na prethodna dva sastanka ulagao primedbu na uneti tekst kao i da je postignuta saglasnost da isti briše ili preformuliše.

KOMENTAR:

Operator bi trebalo da ima pravo pristupa **svakoj fizičkoj infrastrukturi** koja je **tehnički prikladna** za postavljanje bežičnih pristupnih tačaka kratkog dometa a ne samo fizičkoj infrastrukturi **operatora mreže u javnom vlasništvu** i organa javne vlasti. Naglašavamo, da je i u čl. 4 Nacrta zakona, koji reguliše pristup fizičkoj infrastrukturi propisano pravo operatora **da traži pristup od operatora mreže i organa javne vlasti za postavljanja elektronskih komunikacionih mreža** veoma visokog kapaciteta bez **pravljenja distinkcije da li se pristup traži od operatora mreže u javnom vlasništvu ili ne**. U pojmovniku Nacrta zakona i bežične pristupne tačke male zone pokrivanja definisane su kao **deo elektronske komunikacione mreže**. Kod navedenog činjeničnog stanja postavlja se pitanje koje je regulatorno opravdanje da pravo pristupa u članu 4. i 5. bude različito regulisano ako je intencija da se zakonski reguliše pristup fizičkoj infrastrukturi pogodnoj za postavljanje elektronskih komunikacionih mreža veoma visokog kapaciteta uključujući i bežične pristupne tačke kratkog dometa **koje su isto deo mreže?**

Ukoliko je u članu 5. unet deo teksta „u javnom vlasništvu“ iz razloga da bi se jasno označilo da se samo na tu fizičku infrastrukturu odnosi član 5. stav 7. u kome je propisano da se za postavljanje bežičnih pristupnih tačaka male zone pokrivanja plaća samo taksa na ime administrativnih troškova a ne naknada kako je propisano za pristup fizičkoj infrastrukturi u članu 4. onda je navedeno moglo da se reši na drugi pravno tehnički način.

Ukoliko bi ostalo ograničenje da operator podnosi zahtev samo operatoru mreže u javnom vlasništvu postavlja se pitanje šta se dešava kada bi operator hteo da postavi bežične pristupne tačke kratkog dometa na fizičku infrastrukturu operatora mreže koja nije u javnom vlasništvu. **To znači da se u tom slučaju ne bi primenjivale odredbe ovoga člana. koje se odnose na rok od 30 dana za zaključenje ugovora. Takođe ne bi se primenjivale ni odredbe vezane za dozvolu s obzirom da iste regulišu samo zahtev za pristup fizičkoj infrastrukturi u javnom vlasništvu.** Naglašavamo, da bi se sve odredbe ovoga člana ovako postavljenog odnosile samo na fizičkoj infrastrukturi **operatora mreže u javnom vlasništvu** i organa javne vlasti a ne i na drugu fizičku infrastrukturu. Ovakvo regulatorno rešenje sigurno nije u duhu predmeta Nacrta zakona i GIA

Uzimajući navedeno predlažemo brisanje teksta „u javnom vlasništvu“ odnosno preformulisane istog u cilju celishodnosti i ujednačenog regulisanja bežičnih pristupnih tačaka kratkog dometa.

U članu 5. dodati novi stav 8 koji glasi:

„Izuzetno od stava 7. ovog člana, za postavljanje bežične pristupne tačke kratkog dometa iz stava 1 ovog člana na zgradama ili u prostorima u vlasništvu ili pod upravljanjem organa javne uprave na državnom ili lokalnom nivou ne plaća se taksa .“

Obrazloženje: Navedeno regulatorno rešenje propisano je u regionu u Hrvatskoj u Zakonu o elektroničkim komunikacijama i u Crnoj Gori u Zakonu o elektronskim komunikacijama pa predlažemo implementaciju dobre uporedne prakse i kod nas.

Član 8. stav 3. tačka 1)

U navedenom članu propisano je da ...“ zajedničko izvođenje građevinskih radova ne sme prouzrokovati dodatne troškove koji se ne mogu opravdano nadoknaditi.“ Koji su to troškovi koji se mogu opravdano nadoknaditi? U GIA se samo navode troškovi koji se ne mogu nadoknaditi. Potrebno je preciziranje navedenog teksta.

Član 11.

U navedenom članu neosnovano se uvodi prećutna saglasnost ako nadležan organ u zakonom predviđenom roku ne donese odluku o **podnetom zahtevu**. Ovakvo rešenje je u suprotnosti sa Zakonom o planiranju i izgradnji . **S tim u vezi ukazujemo na samostalni član 92. Zakona o planiranju i izgradnji u kome je propisano da odredbe drugih zakona koje na drugačiji način uređuju pitanja koja su predmet uređivanja ovog zakona neće se primenjivati osim zakona i propisa kojima se uređuje zaštita životne sredine i prava i slobode nacionalnih manjina.** U Zakonu o opštem upravnom postupku je predviđeno da u slučaju ćutanja administracije se smatra da je rešenje/odluka negativna a ne pozitivna. U GIA je propisano da države članice ne moraju da usvoje prećutnu saglasnost u slučaju da operator može tražiti naknadu štete u skladu sa nacionalnim pravom ili da operator može predmet uputiti sudu ili regulatornom telu. Uzimajući u obzir navedeno predlažemo da se ne implementira ova odredba iz GIA s obzirom da operatori kod nas mogu pokrenuti spor pred redovnim sudom tražeći naknadu stvarne štete ili izmakle dobiti. U suprotnom, ako bi se omogućila prećutna saglasnost u slučajevima za koje ZPI predviđa pribavljanje i ispunjavanje uslova upravljača vodova na trasi i imalaca javnih ovlašćenja (a to su svi slučajevi osim slučajeva za koje se ne pribavlja akt nadležnog organa po čl.144), tada operator dolazi u opasnost da pričini štetu tuđim instalacijama (jer nema potvrdu o ispunjenosti uslova, već je dozvola izdata prećutno) i da sebe dovede u situaciju da nadoknađuje štetu izazvanu "prećutnom" dozvolom.